

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška právní věci žalobce: **A. D. T.**, zastoupen Mgr. Luděkem Dvořákem, advokátem, se sídlem Štefánikova 61, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-30/ZA-ZA14-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2015, č. j. 33 Az 11/2015 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, podal dne 9. 1. 2015 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci žádosti a pohovoru k žádosti uvedl, že je ateistou, nikdy nebyl členem politické strany a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil v roce 2008 za účelem podnikání. Žalobce je ženatý, přičemž jeho manželka a syn (oba vietnamské státní příslušnosti) mají v České republice povolen trvalý pobyt. K dotazu žalovaného uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že by rád v České republice zůstal, neboť zde má manželku a syna. Případný návrat do vlasti odmítá, neboť má v České republice rodinu a nedovede si představit, že by se s rodinou vrátil do Vietnamu a začínal znovu. Ve vlasti nemá příbuzné, vůči nimž by měl nějaké závazky, a dluh na financování vycestování z vlasti již splatil.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-30/ZA-ZA14-HA08-2015 (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2015 tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje. Žalobcovu žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 11. 2015, č. j. 33 Az 11/2015 – 26 (dále „napadený rozsudek“), zamítl.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobní námitky směřují v podstatě k neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce. Je zřejmé, že řízení o mezinárodní ochraně bylo vyvoláno snahou žalobce setrvat legálně na území České republiky a pokusit se dosáhnout legalizace svého pobytu jinými cestami. Žalobní námitky dále mířily k důvodu vážné újmy spočívající v tom, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

(dále jen „Úmluva“) zaručujícím právo na ochranu soukromého a rodinného života, a čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, a uvedl, že sdílí se žalovaným názor, že rodina žalobce má možnost ho následovat v případě jeho návratu do země původu, přičemž dodal, že prostředky získané z podnikání v České republice mohou použít pro zajištění podmínek živobytí ve Vietnamu. Krajský soud uzavřel, že postup žalovaného byl správný a nebyl v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**. Uvedl, že spornou otázkou zůstává právní hodnocení případu z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, zejména z pohledu možnosti udělení doplňkové ochrany. Napadený rozsudek vychází podle stěžovatele z nesprávného právního posouzení. Krajský soud správně poukazuje na právní názor z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, ovšem dochází k nesprávným právním názorům. Dle názoru stěžovatele se žalovaný v řízení dostatečně nezabýval faktickými překážkami správního vyhoštění stěžovatele. Pokud chce občan Vietnamu vycestovat do zahraničí za účelem podnikání, pak je nutno, aby se širší členové jeho rodiny zadlužili a získané prostředky zapůjčili stěžovateli, který je poté, co dosáhne zisku, postupně vrátí rodinným příslušníkům. Toto je i situace stěžovatele a jeho manželky. S ohledem na to, že jeho manželka čerpá v současné době rodičovskou dovolenou a rovněž čeká druhé dítě, nemůže nyní provozovat svou podnikatelskou činnost. Po skončení rodičovské dovolené bude manželka nadále vykonávat podnikatelskou činnost na území České republiky, aby mohla splatit vstupní investice do podnikání a s ohledem na to, že stěžovatelova rodina se již zadlužila v souvislosti s jeho odchodem do České republiky, je zřejmé, že vycestováním do Vietnamu dojde k faktickému rozdělení rodiny. Možnost se s rodinou spojit je de facto nereálná, a důsledkem bude rozdělení rodiny a porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalovaný vykládal pravidla o udělení doplňkové ochrany příliš restriktivně a nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu. Stěžovatel pobýval na území od roku 2008 a od té doby si řádně plnil své povinnosti vůči České republice. Dne X se mu na území České republiky narodil syn a s matkou syna uzavřel dne X manželství. Manželka i syn mají povolen trvalý pobyt na území České republiky. Stěžovatel má za to, že v jeho případě je dán ve smyslu § 14 zákona o azylu důvod pro udělení azylu, neboť jeho případ je hodný zvláštního zřetele. Stěžovatel s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti nesouhlasil s námitkami stěžovatele, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky, neboť zde hodlá setrvat se svou manželkou a synem a do Vietnamu se nechce vrátit z důvodu tamních ekonomických potíží. Ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žalovaný rozhodl dne 2. 10. 2014 tak, že žádost se zamítá a dne 22. 12. 2014 mu byl vydán výjezdní příkaz na dobu od 22. 12. 2014 do 5. 1. 2015. Žalovaný s ohledem na výpovědi jmenovaného a na neskrývané vyjádřené úmysly konstatuje, že zcela evidentním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si v České republice pobyt a žít zde, a vstupem do azylové procedury by se chtěl vyhnout vycestování. Takové důvody ale nelze důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podřadit. Respektování soukromého a rodinného života stěžovatele nebylo v tomto případě porušeno, neboť mu nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. Žalovaný nadále trvá na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnout kasační stížnost pro nedůvodnost.

pokračování

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), na kterou Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.

Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, neuvedl žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se proto toliko v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 a žádná pochybení v tomto směru v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Ačkoliv celá kasační stížnost obsahem směřuje do posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, na závěr kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v jeho případě byl dán důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť jeho případ je hodný zvláštního zřetele. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že § 14 zákona o azylu upravuje tzv. humanitární azyl a stěžovatel v žalobě nebrojil proti posouzení podle tohoto ustanovení. Nadto se jedná o výjimečný institut, která dopadá toliko na závažné situace hodné zvláštního zřetele jako např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, soud dospěl k závěru, že „(o)btížně žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“

Stěžovatel odkázal v kasační stížnosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, v němž soud dospěl k právnímu názoru, že „(p)ři posuzování otázky, zda by vycestování žadatelky o mezinárodní ochranu, která žije v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, na jehož příjem je rodina odkázána, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Správní orgán je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu.“ Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou, když přezkoumal, zda se žalovaný zabýval faktickými překážkami návratu stěžovatele do země původu. Krajský soud odůvodnil, že stěžovatel má ve Vietnamu rodinu, tudíž mu nelze přisvědčit v tom, že na území Vietnamu nemá žádné zázemí. Podle krajského soudu není vyloučeno, že může získat dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že rodina stěžovatele má možnost následovat ho do země původu. Nejvyšší

správní soud dále konstatuje, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na zadlužení a nutnost splácet vstupné investice do podnikání, tyto skutečnosti neodpovídají skutečným, které uváděl v průběhu správního řízení, nadto v žalobě skutkový stav zjištěný žalovaným nerozporoval. Pouhé vycestování stěžovatele z České republiky může porušit právo na rodinný život stěžovatele ve smyslu čl. 8 Úmluvy pouze za výjimečných okolností, které však v tomto případě nebyly dány.

Ze všech okolností je zřejmé, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha stěžovatele o legalizaci pobytu. Potřeba další legalizace pobytu žadatele o mezinárodní ochranu není zákonným důvodem pro udělení azylu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 43 nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69) Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námítky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, protože kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu